

Naša misel

Glasilo učencev in dijakov Zavoda za slepo in slabovidno mladino Ljubljana
Letnik XL, št. 1

KAZALO

BESEDA UREDNICE	3
SNEG	4
JAZ DEDEK MRAZ.....	4
PESEM.....	5
SPOMIN NATE SE NE STOPI	6
KAJ MI POMENI MIR?	7
KAJ VSE MI POMENI MIR.....	7
IGRA S PREGOVORI	9
KDOR HOČE VIDETI, MORA GLEDATI S SRCEM	11
BESEDNA IGRA.....	12
KAJ MI GRE SKOZI OČI.....	12
KAJ VSE MI GRE V NOS?.....	12
URA, LUPA IN DENAR	13
KRALJ MATJAŽ - MALO DRUGAČE	14
NE SANJAJ, ŽIVI SVOJE SANJE	15
DAN V ŽIVLJENJU RASTLINE	16
MAMA.....	19
IZOLA	19
MOJ STRIC MARSEL	20
MOJE POČITNICE	20
GLEJ NAPREJ	21
PRAVI PRIJATELJ	22
DOGODEK, KI JE ZAZNAMOVAL 26. JANUAR 2012.....	22
SCENARIJ INTERVJUJA NA TEMO »VODA«	24
POROČILO O KULTURNEM DNEVU.....	29
POROČILO O NARAVOSLOVNEM DAN	30
NARAVOSLOVNI DAN 15.2.2012	32
NARAVOSLOVNI DAN - PRVA POMOČ.....	34

OBISK FAKULTETE ZA KEMIJO IN KEMIJSKO TEHNOLOGIJO	36
DELAVNICE S ŠTUDENTKAMI	38
POT SKOZI SKULPTURO	39
KULTURNI DAN	40
PESEM O ČISTEM MORJU	42
ČISTO MORJE	43
PESEM O ČISTEM MORJU	44
PESEM O ČISTEM MORJU	45
PESEM O MORJU	46
PESEM O ČISTEM MORJU	46
PESEM O ČISTEM MORJU	47
PESEM O MORJU	48
PESEM O MORJU - PLAŽA	48

BESEDA UREDNICE

Pozdravljeni bralci.

Pred vami je letošnja edina številka Naše misli, ki praznuje že 40 let! V prvem delu boste našli leposlovna dela, v drugem delu so že malo bolj strokovno obarvani prispevki, kjer se naši učenci in dijaki preizkušajo kot kritiki oz. poročevalci. Za lažji začetek počitnic pa je na koncu nekaj morskih pesmi.

Na prijetno branje!

Nina Schmidt

SNEG

Opisal vam bom spomine na sneženo zimo iz mojega otroštva. Spomnim se, ko smo šli v Kranjsko Goro in se spustili od vrha navzdol. Peljali smo se kakšno minuto ali dve, če ne celo več. Potem sva šla z mojo 13-letno sestrično naokoli; bila sva majhna in sva se izgubila v snegu. Spomnim se, kako smo s prijatelji zgradili skakalnico iz snega in smo skakali zelo visoko in hitro, potem smo popadali. Jaz sem se poškodoval. Spomnim se tudi, kako smo se 10 na 10 kepali in zgradili bunker. Šli smo tudi drsat in potem smo še igrali hokej.

Pred kratkim sva šla skupaj s prijateljico za novo leto na ognjemet, bilo je zelo fajn. Nekoč je mojim prijateljem skoraj razgnalo prste zaradi petard in ostale pirotehnike. Živeli smo drugje, ko sem sam spuščal rakete in se zabaval s svojim prijateljem Edom.

Zelo zanimivo je bilo tudi, ko smo šli v Planico smučat in gledat smučarske skoke.

Elvis Hodžič, 6. a

JAZ DEDEK MRAZ

Ko sem se zbudila, sem opazila, da sem postala dedek Mraz. Uh, samo tega mi je še manjkalo! V svojem žepu sem našla telefon. Ugotovila sem, da tudi vidim dobro. In v imeniku so bile vse številke sveta. Kulsko! Brž sem poklicala neko kolegico. Tako zelo natančno me je zaslišala, da se mi je zdelo, kot da sem v šoli, kjer opravljam ustni test! Vprašala me je vse, od tega, kje sem zdaj, kdo so moji sostanovalci, ali sem že kupila darila, komu jih bom dala, kdaj se vrnem itd, itd, itd. Jaz pa sem ji odgovorila takole: »Pridem, ko bom spet normalna. Darila pa bo tako ali tako razdelil kakšen drug v dedka Mraza preoblečen gospod. **Gospod, ne pa dekle, staro devet let, ki ne verjame v dedka Mraza!**«

Maja Habjan Košir, 4. r

PESEM

Zjutraj vstanem, je vse lepo.

Potem si zobe operem in žalostno si torbo nadenem.

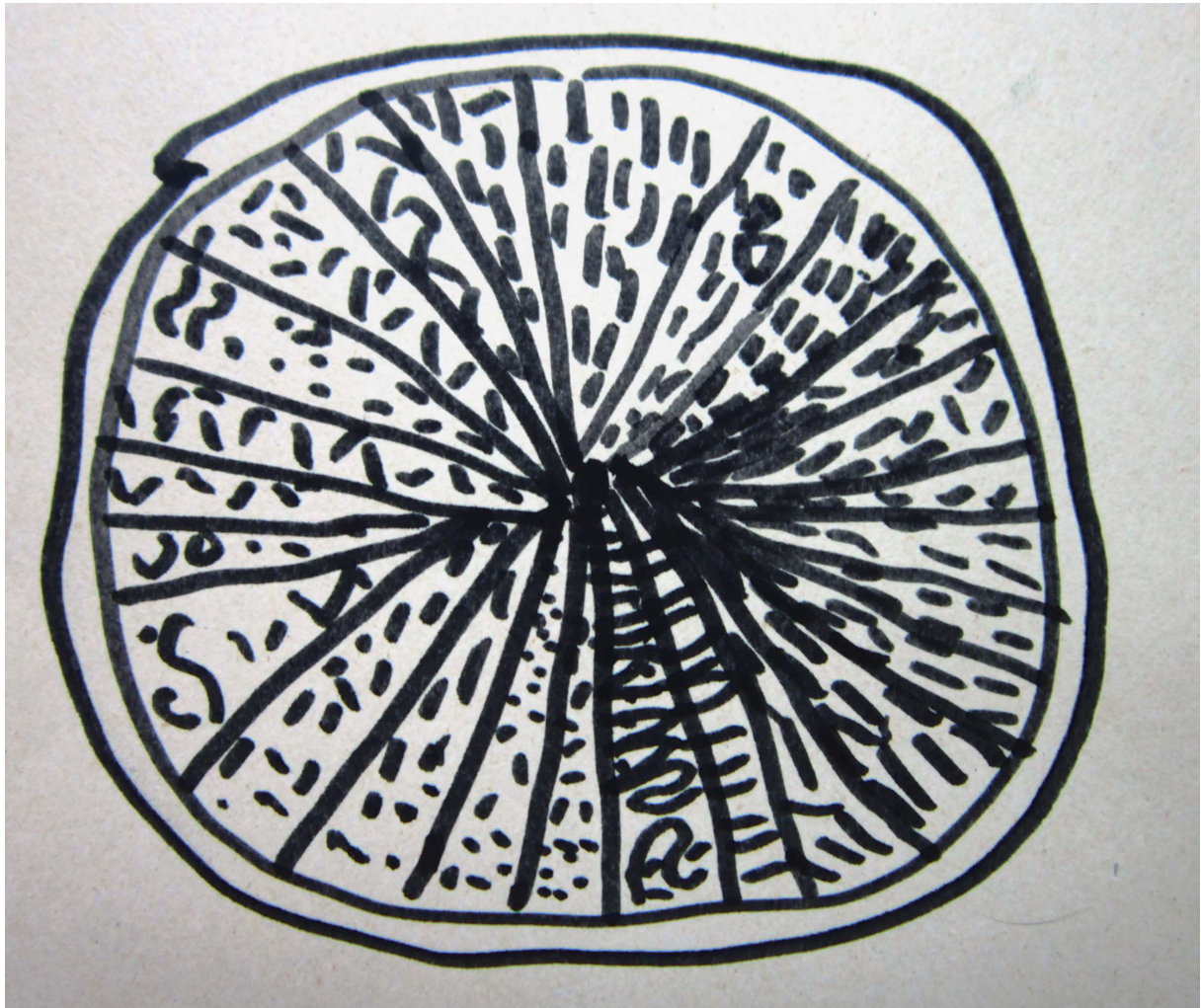
Po šoli grem domov spat in potem se začanja trening težak.

Po treningu grem spet domov zobe oprat in ob desetih grem spat.

Elvis Hodžić, 6. a

Moja leteča preproga bi bila hitra in najmočnejša, lahko bi čarala bureke in ekstra hotdoge in redbule.

Elvis Hodžić, 6. a

Elvis Hodžić, 6. a

SPOMIN NATE SE NE STOPI

Odšel si sredi noči,
izginil brez sledi,
a spomin nate še živi,
ljubezen naj stopi led in sneg,
ker zate gori,
pridi nazaj, da se v moje srce vrne pomlad.

Pridi nazaj, srce vpije,
vrni se in me odpelji iz te prerije,
v mojem srcu ustavil se je čas,
ne vem več, kdaj je vroče, kdaj pa mraz.
Srce za teboj kriči,
vrni se ljubezen ti,
da napočil v srcu bo spet maj,
daj no, vrni se nazaj.

Čakala sem nate, ko rožice so rasle,
ob najhujši vročini, ko morje vabi ljudi.
Čakala sem te, ko so kmetje jemali sadove na plan,
a spomin se ne stopi,
še zdaj živi,
ljubezen tudi pozimi še gori.

Ljubezen vroča te še čaka,
v led in sneg noge si namaka,
nikoli ne odneha,
se nikoli ne upeha.

Prevaral si me in zbežal,
a ljubezen zate še gori,
beli sneg pobelil je poljane,
mene pa srce boli.

Maja Košir Habjan, 4. a

KAJ MI POMENI MIR?

Najprej mala razlaga o miru. To pomeni, da si sam, da ti nobeden ne teži.

Kaj bi lahko meni pomenil mir? Sem sam, sem zamišljen. Mir lahko pomeni tudi nek pogovor z določeno osebo ali pomeni tudi druženje. Mir je tudi to, da ti noben ne teži, recimo v šoli pri pouku. Mir lahko občutiš takrat, ko si sam ali si sproščen ali ti je vseeno, kaj se dogaja okoli tebe.

Mir vam bo lahko pomagal, da boste spoznali samega sebe.

Miha Srebrnjak, 9. a

KAJ VSE MI POMENI MIR

Pisala bom o tem, kaj vse mi pomeni mir, kaj bi lahko naredili, da bi bilo na svetu bolj mirno in podobno.

Mir je zame to, da ni vojn, protestov in podobnih stvari.

Mir je, ko se ljudje razumejo, se ne prepirajo in se ne tepejo.

Mir je, ko ljudje ne kričijo ali kako drugače ustvarjajo hrup.

Zdaj na svetu ni miru, ker ljudje protestirajo in se bojujejo.

Če bi vsi imeli enake pravice, če bi vsi govorili enak jezik, če bi bil svet ena sama država in če bi bilo vse zastonj, bi bilo vse bolj mirno.

Toda to se sigurno ne bo zgodilo.

Ker je vsak drugačen in bi vsak delal po svoje, prihaja do vojn in protestov.

Nikoli ne moreš najti dveh povsem enakih ljudi.

Ljudje smo si različni, toda če bi bili vsi enaki, bi nam bilo dolgčas. Dva človeka sta si lahko zelo podobna, a nikoli nista povsem enaka.

Toda zaradi te neenakosti prihaja do sporov.

Svet nikoli ne bo miren.

Mirno bi bilo le, če ne bi bilo na Zemlji nobene rastline, živali, glive ali malih bitji. Toda to se sigurno še dolgo časa ne bo zgodilo.

Nekaterim ljudem mir pomeni zelo veliko, drugim pa ne.

Po mojem je mir zelo lepa stvar in jo je treba ceniti.

To pa zato, ker je mirnih trenutkov zelo malo.

Bodimo bolj složni in preprirov bo manj.

Mir je zelo lepa stvar, a zanjo se je treba potruditi, saj mir ne pride sam od sebe.

Potrudimo se in ne bo nam žal.

Maja Košir Habjan, 4. a

Uroš Murko, 9.b

IGRA S PREGOVORI

Vrana vrani ne izkljuje oči. Vrana vrabcu oči izkljuje.

Ljubo doma, kdor ga ima. Ni ljubo doma, če ga nima.

Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade. Kdor drugemu jamo zasuje, sam v njej pristane.

Rana ura, zlata ura. Rana ura, zaspana ura. Pozna ura, črna ura.

Kdor ne dela, ta ne je. Kdor ne dela, pivo pije.

Kdor visoko leta, nizko pade. Kdor pade, ta vzleti.

Juha se nikoli ne poje tako vroča, kot se skuha. Maslo se ne maže tako mrzlo, kot ko iz hladilnika se pokaže.

Sita vrana lačni ne verjame. Lačna vrana siti ne verjame.

Kdor prvi pride, prvi melje. Kdor zadnji pride, največ moke dobi.

Jabolko ne pade daleč od drevesa. Jabolko pade daleč od drevesa.

Vsak je svoje sreče kovač. Kdor sreče sam ne kuje, ta življenje slabo kuje.

Kdor je zadovoljen, najmanj potrebuje. Kdor ni zadovoljen, temu ni nikoli dovolj.

Poslušaj, preden spregovoriš, mogoče sprevidiš, da je bolje, če molčiš. Če ne poslušáš, preden spregovoriš, na koncu najmanj dobiš.

Bedaki uporabljajo stavo za dokaz. Pametnjaki se stavam izogibajo.

Ko gre človek navzdol, ga vsi porivajo. Ko gre človek navzgor, mu vsi roko podajo.

Kdor z malim ni zadovoljen, velikega ni vreden. Kdor z malim je zadovoljen, velikega je vreden, a si tega ne želi.

Naslikanega kruha ne moreš pojesti. Sliko lahko ješ le z očmi.

Zarečenega kruha se največ poje. Kdor pravi, da zarečenega kruha ne je, ta laže.

Kruha ne dela moka, ampak roka. Testo roka gnete, moka ga le malo manj lepljivega naredi.

Iz te moke ne bo kruha. Kdor le moko peče, nič ne dobi.

Naloga je nadloga. Naloge se vsak izogiba, a vsakemu je všeč, če kdo drug nalogo dobi.

Brez muje se še čevelj ne obuje. Kdor se ne potrudi, ta nag ostane.

Kdor se zadnji smeje, se najslajše smeje. Kdor se prvi smeje, največ grenkobe dobi.

Vedno verjamem tistemu, kar vidim, ne pa tistemu, kar slišim. Kdor videzu verjame, ta najslabše izbere.

Ljubezen ni greh, ampak je trd oreh. Sovraštvo je mehko kot puh.

Prijatelja spoznaš v nesreči. Sovražnika v sreči spoznaš.

Nikoli ne zaupaj nikomur. Kdor vsem zaupa, ta zaupanja ni vreden.

Kdor molči, ta vsem odgovori. Kdor vsem vse pove, sam na koncu nič ne ve.

Mladost je norost, ki skače čez potok namesto na most. Star mož, če mosta ni, se mu nikamor ne mudi.

Z napakami se učimo. Kdor na napakah se ne uči, neumen je za neumneže tri.

Ne hvali dneva pred večerom. Kdor dan po jutru sodi, ta na večer ugotovi, da je namesto kave imel mleko v posodi.

Šolska ljubezen se v pesek zapiše, ko veter zapiha pa vse črke izbriše. Kdor človeka ljubi, naj si to v srce zapiše in potem mu tega nihče ne izbriše.

Ljubezen se ne kupi, ljubezen se ne proda, najlepša je tista, ki pride iz srca. Če ljubezen pride iz srca, je vredna več od zlata.

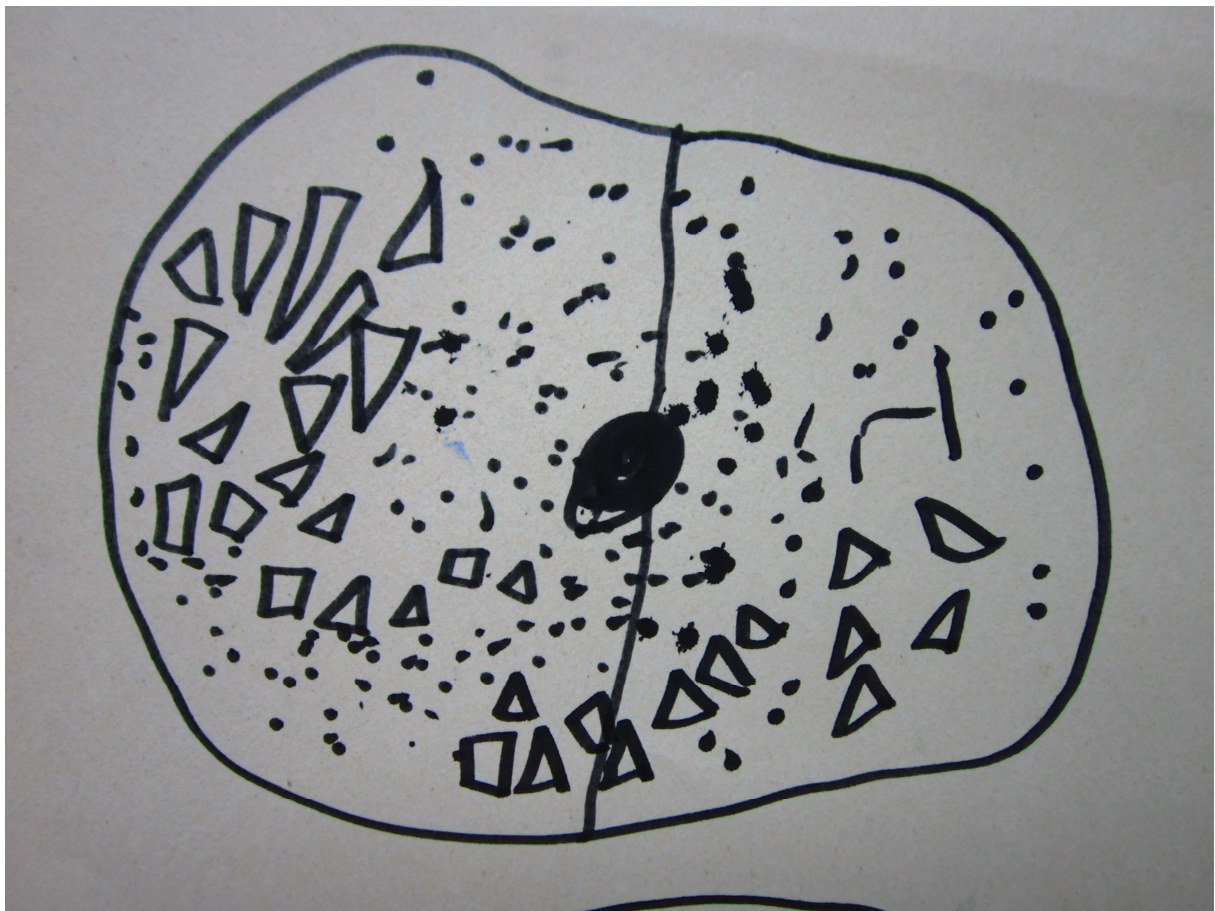
Maja Košir Habjan, 4. a

KDOR HOČE VIDETI, MORA GLEDATI S SRCEM

Povedal vam bom, kaj si mislim o gledanju s srcem. Mislim, da to pomeni, da človeka pogledaš tudi na znotraj in da pogledaš njegove lastnosti. To tudi pomeni, da se s prijateljem/prijateljico bolje spoznaš. Pomeni tudi, da prijatelja/prijateljico ljubiš.

Mislim, da pomeni gledati s srcem več stvari. Stavek gledati s srcem se mi zdi zelo lep.

Elvis Hodžić, 6. a

Elvis Hodžić, 6.a

BESEDNA IGRA

V Šiško smo šli z miško,
na Kras po par klobas,
grem v Kranj po par salam,
grem tudi v Ljubljano po eno banano,
potem pa skočim še v Škofjo Loko, kjer dobim najboljšo moko.

Maja Košir Habjan, 4. a

KAJ MI GRE SKOZI OČI

Skozi oči mi gre svetloba.
Ne grejo pa mi računi.
O, ti bedasti računi.
Najraje bi jih raztrgal.
Skozi oči mi gre pa tudi molotovka.
O, ta lepa molotovka.
Skozi oči mi gre vid.
Mogoče tudi kit.

Mitja Kocjančič, 7. a

KAJ VSE MI GRE V NOS?

Metek, ki ga izstreli nekdo nasproti.
Mogoče bomba, ki je lepa kot plomba.
Lahko je to papir, ki je na njem polit pir.
Kaj mi lahko še gre v nos?
Kar bo dobro šlo skozi nos.
Ljubezen, ki je prava bolezen.
Vrečka, ki je velika kot prečka.
Mleko, ki ga gleda eko.

Kaj mi pa ne gre skozi nos?

Šolsko znanje, ki je nabildano do lobanje.

Šolsko znanje še skozi usta ne bi šlo,

ampak komaj, komaj, da mi gre skozi uho.

Miha Srebrnjak, 9. a

URA, LUPA IN DENAR

Ura je res prelepa kura, a ne samo kura, ura je tudi Mura. Lupa je res gluha, a ker je gluha, je sošolka Maja suha. 5 Kuna so res Luna, a ne samo luna, tudi tehle 5 Kuna a tale luna je res 5 Kuna.

Ura se gleda z lupo, a za pet kuna ti dajo oboje, če so rabljene in če res lepo prosiš, jih mogoče dobiš, če pa jih že ne dobiš, pa trideset zaušnic z leskovo šibo fašeš.

Mitja Kocjančič, 7. a

Kristjan Jagarinec

KRALJ MATJAŽ - MALO DRUGAČE

Sred noči, ob polnoči, pred jamo vranec črni pridrvi. Iz njega junak skoči rjavih las, modrih oči in rdečih lic kakor kri. Črnega sukniča in velike postave, na oklepu ima tri zlatnike prave. Ta junak, ta vojak - njemu votlina se odpre, in nato v njej pojavi se. Ko Matjaža pri mizi zagleda, ga brž zbudi in mu pravi: »Pridi v boj, zaspanec ti! Se bova borila na življenje in smrt in prijatelj od tistega, ki izgubi, bo potr!« Vseh bradatih glav sto zbere se v kup in vsem zatrepeta trup. S pogledom sprašujejo: »Kaj naj naredimo, kaj naj storimo?« Kralj Matjaž pa odgovarja: »Se pač borimo in predrzneža umorimo!« Zacingljajo meči, zarezgetajo konji, cela četa je v vojni. A junak se ne ustraši in ne zbeži. Rajši konja zajaha in se v boj zapodi. Rezila pa so ostra in bojevnikom se svetijo oči. Pekočina meča v mesu se iskri, belo smrt vsak meč želi. A junak ne pobegne, ampak kar naprej svoj smrtni meč vrti. Matjaž pade in zgrozijo se vsi. Še sreča, nič mu ni. Potoki krvi tečejo okoli, Alenka pa na skali za Matjaža moli. Takrat pa junak mladi zakriči: »Več na enega, kaj mislite, da sem šibak?! Kralja Matjaža premagam, poglejte tak!« Z mečem zamahne, Matjaževa kri zacvrči in on na tleh obleži. Ko še zadnji zamah zada, na tleh ležita oba. Po votlini razlijeta se kri in pot. Kdo v tem boju je gospod? Kdo koga je odgnal, kdo že od začetka je zmagoval? Zmagal ni nihče, saj premagal ju je lastni meč. Nikomur do boja ni več. Zdaj oba ležita, vstati se nobenemu ne ljubi, Alenka pa Matjaža poljubi. Brž prinese suho krpo, čisti, briše, umiva tla. A krpa je majhna, nič ne pomaga, potok krvi krpo premaga. Ko si opomoreta, junak mladi le še sod vina vzame, culo zlatnikov ujame ter meč svoj vzame. Nato vranca zajaha in odjaha, daleč stran odjaha. Matjaž se za mizo usede, Alenka pa mu šal nov prede. Dolgo je še treba čakati, da ni več nič krvi in zdaj so končno umirjeni vsi. Kralj Matjaž za mizo zaspi, vojakom pa se meče pospravljat mudi. Ko vse že spi, sred noči vsake polnoči mladi junak pride pred vhod in z njim vedno je namišljeni sprevod. Ko pred Matjažovo jamo se ustavi, si pesem zapoje in ta takole pravi: »Sred noči ob polnoči gora se odpre, se odpre. In takrat, točno takrat velik boj se začne! Se borita, se lovita naš kralj Matjaž in neki fant, se lovita, se ulovita v svojo lastno past! Meča se zakotalita, meča

zarožljata, a naša bojovnika s svojo krvjo se igrata. Naj se ve, naj se izve, da boriti se ne sme, ker nikogaršnja ni zmaga, oh, za vruga, kdo si take zmage še žele?!« In tako še danes kralj Matjaž v jami spi in lipa še ni taka zrasla, ki ga jame osvobodi. Mogoče pa ravno zdaj njegova brada desetkrat okoli mize se je ovila in mogoče že raste lipa, ki nam bo lepe čase vrnila.

Maja Košir Habjan, 4. a

NE SANJAJ, ŽIVI SVOJE SANJE

Ne sanjaj, živi svoje sanje,
zaspi in v njih se zbudi.
Včasih se vprašam,
če sploh sem za kaj,
ampak kmalu se zavedam,
da sem veliko vreden.

Pesmi pišem rad in
zavedam se, da nisem slab.
Dobro mi gre vse,
ampak šola včasih zatakne se.
Tako ali tako za to se ne sekiram,
ker vem, da se potrudim
in potem vse lažje mi je,
kar se tiče druge stroke,
kaj pa vem, če za kaj sem.
Vem pa za gotovo to,
da če si kaj želim,
z delom vse dobim.

Če kdaj se mi zgodi,
da na dnu sem in imam skrbi,

David Praznik

si zapojem »Ne sanjaj, živi svoje sanje«
in takoj lažje mi je,
zato vam pa pesnim ta komad,
da se ve, da nikoli predati se ne sme.
To je bistvo tega sporočila, zapomni si,
da nikoli težko ni, če ne govoriš,
ampak kaj iz sebe nardiš.
Tako da »Ne sanjaj, živi svoje sanje!!!«

Elvis Hodžić, 6.a

DAN V ŽIVLJENJU RASTLINE

Sem vijolica. Imam zelo lep dišeč vonj, ki pa je tudi kar močan. Cvetim spomladi od marca do maja, drugič pa potem spet v avgustu. Pa, da ne boste mislili, da sem spomladi na travniku, kjer prebivam sama. O, ne! Skupaj z menoj so moje sestre vijolice, ki mi popestrijo pomladne in poletne mesece. Obožujem ta čas, v katerem živim, ker se mi zdi tako lepo, ko zagledam otroke, ki se nežno približujejo k meni. Prav ponosna sem na svoj dišeči vonj, ki omami vsakega. Vem, da so mi moje prijateljice trobentice zelo nevoščljive zaradi mojega vonja. Takšne so tudi do mojih sester. Pač ne razumejo, da nismo vse rastline enake. Kako bi pa bilo, če bi bile vse enake? No, kakor koli. Res je, da me to včasih kar malo zaboli, poskušam se zapreti in se potopiti v spanec, a se zavem, da me želijo drugi, zato ostanem. Spet postanem vesela in cvetoča. Res je, da sem ponosna na to, da sem vijolica, sem pa včasih tudi zelo zelo nesrečna. Najbolj me moti, ko me nekateri ljudje pohojajo, brcajo, mečkajo. Takrat se počutim grozno! S sestrami se deremo, cvilimo in kričimo, a nas nihče ne sliši. Takrat smo najbolj vesele, ko kakšna mama reče svojemu otroku, naj pazi na lepe dišeče rože. Takrat se oddahnemo in se spet razživimo. Takrat spet pozabim na to strašansko bolečino.

Najbolj se spomnim dogodka, ki mi je bil sila neprijeten. Kot sem že omenila, cvetim dvakrat. Ta dogodek se je zgodil ravno nekaj dni pred mojim drugim cvetenjem. Bilo je poletje in na travniku se je gnetlo ogromno otrok. S sestrami smo se v tistem času ravno počasi prebujale, toda svojih listov še nismo odprle. Kar naenkrat je k meni prišla neka majhna deklica in me začela puliti iz korenin. Av, av, boli, sem zajokala. Ni me slišala. Uf, kako mi je bilo grozno! Kradla mi je zadne utrinke spanca. Nesramnica mala, ji že pokažem! Moje sestre so lepo dremale, jaz pa sem se morala boriti z vso močjo. Zbrala sem vse moči in se spremenila v lepilo, ki je pritrjeno na neko podlago. Tako me vsaj ni mogla utrgati. Mučila se je in mučila, jaz pa sem se iz sekunde v sekundo bolj borila. Potem je k sreči k njej prihitela njena mama in jo odpeljala stran. Slišala sem, da jo je podučila, da do nežnih rož nikoli ne sme biti taka. Uh, kako sem se oddahnila. Prav hvaležna sem bila tej prijazni gospe. Potem sem se za nekaj trenutkov še malo pogreznila v spanec in že je bil čas, da se vijolice spet zbudimo in začnemo z delom. Ko smo se vse vijolice lepo predramile, sem svojim sestram ta neljubi dogodek takoj razložila. Vse so bile zelo začudene. Še vedno sem bila nekako malo užaljena in slabe volje, potem pa sem pomislila, da me mogoče pa zato tako želijo, ker imam tako drugačen in zanimiv vonj. Že od rojstva sem posebna vijolica, posebnjša od mojih sester. Takrat so se mi misli spremenile. Odločila sem se, da bom že potrpeła te bolečine, saj se potem tako in tako stvari spet rešijo. Za lepoto moramo včasih tudi potrpeti, kaj ne?

No, ne glede na to, kaj se včasih z nami rastlinami dogaja, smo srečne, da živimo tam, kjer smo, saj se prav tam najbolje počutimo.

Spet sem postala dobre volje. Od veselja sem sestavila pesem, ki jo zdaj prepevamo že vse vijolice. Gre pa takole:

Sem vijolica dišeča,
z menoj te vedno čaka sreča,
če me utrgaš, ko cvetim,
pazi, da ti ne ovenim.

Če me med spancem utrgati želiš,
vedi, da takrat me ne dobiš,
če pa približaš spomladi se,
pazi, ker moj vonj lahko omami te.

To je pesmica nas vijolic. Vedno, ko jo zapojemo, smo zelo
dobre volje.

Srečna sem, ker sem vijolica!

Anja Pustak, 1. letnik

Laura Horvat, 8.b

MAMA

Ti zame si vse na tem svetu,
si, kot božji dar na tem planetu,
si najsvetlejša luč mojega življenja,
saj mi vedno daješ upanje in mnogo veselja.

Vedno, ko jočem, ti me odkriješ,
s toplimi besedami takoj me pokriješ,
tvoje zavetje mi daje moč,
tvoji nasveti so mi v pomoč.

Tvoj objem me vedno pomiri,
ko lepo mi je, in ko boli,
tebi rada rekla bi,
mama hvala, ker si ob meni ti.

Anja Pustak, 1.letnik

IZOLA

V Izoli sem bil štiri dni. S seboj sem vzel ninja želve, super čebelo in modrega Janka. V ponedeljek se nismo kopali, zato ker je bilo slabo vreme. Zvečer je prišel Aleksander Novak in je zapel Naša četica koraka, Mi se mamu radi, Moj očka ima konjička dva in dve svoji pesmi. V torek smo se kopali, zato ker je bilo lepo vreme. Bila je mrzla voda. V torek smo šli v trafiko in smo kupili kartice. Potem smo šli na sladoled. V sredo smo se tudi kopali. V sredo smo imeli športni večer. Poskusil sem kegljati. V četrtek smo šli z avtobusom v Piran. Potem smo se peljali z ladjico. V četrtek smo imeli zaključni večer. Otroci so nastopali. Metali so žoge, peli in govorili po prekmursko. Na morju sem se imel lepo.

Filip Jagodič, 7. b

MOJ STRIC MARSEL

Moj stric Marsel je star devet. Hodi v drugi razred. Skupaj se igrava šolo, sestavljava kocke in si podajava z žogo. Ko je lepo vreme greva na sprehod.

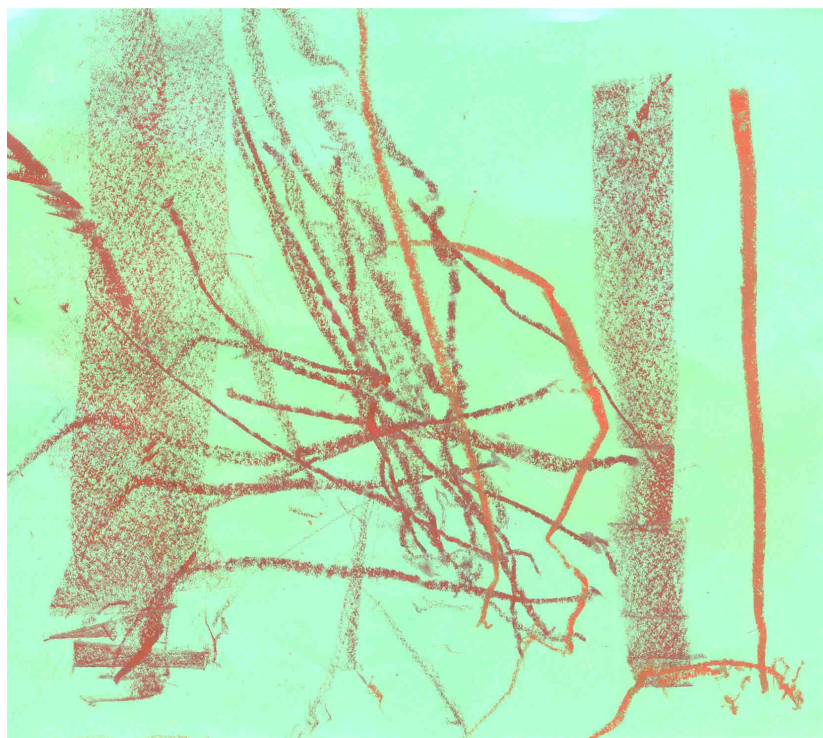
Rad prihaja na obisk. Zunaj se zelo veliko igrava. Skačeva po trampolinu. V šolo hodi v Jurovski dol. Z njim včasih gledava risanke. Ima kratke lase. Najraje ima oblečeno trenirko in pulover. Njegova najljubša jed je pomfri. Rad se igra z žogo. Včasih se potepa pri sestrični. Tam se igrata zdravnika. Zelo veliko se sprehajava po gozdu. V gozdu iščeva zvončke. Veliko sva tudi na kolesu. V hiši rada poslušava glasbo in si ogledava knjige. Najraje si pogledava kasete in se kaj pogovarjava.

Laura Horvat 8.b

MOJE POČITNICE

Med počitnicami sem pomagal mami pri kuhanju. Bil sem tudi pri babici in dedku v Bakovcih. Tam je bilo zelo lepo. Veliko časa sem prživel na svežem zraku. Pri dedku in babici je zelo lepo. Ko sem v Bakovcih gremo na sprehod do reke Mure. Tudi doma je zelo lepo. Na kmetiji imamo zelo veliko dela. Živali imam zelo rad. Počitnice mi vedno zelo hitro minejo.

Gregor Frumen 8.b

Tim Krebs, 2.b

GLEJ NAPREJ

Ko hudo ti je in ne najdeš več poti,
ko jočeš in vse slabo se ti zdi,
zamisli se in se nasmej,
kar pogumno glej naprej.

Ko ti po licih tečejo solze,
ko ugasne ti vse upanje,
za trenutek zapri oči in se nasmej,
kar pogumno glej naprej.

Ko pride svetel dan,
se zaveš, da nisi sam,
okrog tebe so prijatelji,
ki odženejo ti vse skrbi.

Anja Pustak, 1. letnik

Mitja Kocjančič, 7.a

PRAVI PRIJATELJ

Pravi prijatelj je ta,
ki te nikoli ne izda,
ki zaupaš mu lahko,
vse dobro in slabo.

Ko vsi izdajo te,
pravi prijatelj s tabo je,
ko solze silijo ti na oči,
pravi prijatelj te pomiri.

Ko že misliš, da si sam ostal,
pravi prijatelj pred teboj bo stal,
ko že misliš, da so vsi odšli,
vedi, da pravi prijatelj te ne zapusti.

Anja Pustak, 1. letnik

DOGODEK, KI JE ZAZNAMOVAL 26. JANUAR 2012

Bil je četrtek, 26. januarja, rojstni dan naše drage Anje. Dan se je začel sicer čisto normalno kot vsak drug dan. Najprej tisto zoprno jutranje prebujanje in sedenje za mizo pri pouku.

Prišla pa je peta ura, ko smo na urniku imeli naravoslovje. Letos pri naravoslovju veliko ur posvečamo debatam na različne življenjske teme, ki sicer niso ravno striktno v učnem načrtu, so pa praktične za nas. Tokrat smo debatirali o zvoku in njegovem valovanju. Nismo pa mogli iti mimo mikrofona, ki je eden izmed pomembnih sprejemnikov zvoka. Prav tak mikrofona smo Anji kupili za rojstni dan. To je bil povod, da se je med nami naenkrat razvila debata o njenem rojstnem dnevu in nabavi

tega mikrofona. Na lepem pa nam je učiteljica predlagala, da bi Anjo šli presenetiti in ji kaj zapeli. In res, to se je tudi zgodilo.

Seveda smo njen predlog vsi takoj glasno podprli. Še isto uro smo naredili načrt za to. Sklenili smo, da ji zapojemo protokolarno pesem "vse najboljše" nato pa še Slakovo legendarno V dolini Tihi. Vse to seveda ob spremljavi harmonike našega sošolca Benjamina. K sreči smo imeli z učiteljico tisti dan še eno uro in sicer zadnjo. Takrat smo naš »tako rekoč projekt« tudi izvedli. Slučajno je Anjin razred tisto uro imela na obravnavi naša razredničarka. Naša učiteljica Damjana Dušak ji je napisala listek z obvestilom o naši nameri. Bilo je tako, da so tisto uro ravno pisali test. Seveda govorim o Anjinem razredu. Zato dejanja nismo še mogli izvesti takoj. Ko pa je učiteljica Darja Lukan, torej naša razredničarka, prišla v naš razred z obvestilom, da so s pisanjem zaključili, pa se je začelo. Bil sem zelo vznemirjen. Mučila me je neka čudna notranja tesnoba. To pa še posebej zato, ker je Anja meni najdražja oseba na šoli. Posledično sem se pred njo želel prikazati v čim boljši luči. Začeli smo se približevati njenemu razredu. Srce mi je začelo hitreje biti. Postal mi je vroče. Načrt pa je bil tak, da je Benjamin, že preden smo vstopili v razred, začel z igranjem protokolarne rojstnodnevne pesmi. Ob vstopu v razred pa smo se mu pridružili še mi s petjem. Ko smo jo odpeli, je sledila pesem V dolini Tihi. Pesem smo posebej za rojstni dan sami nekoliko priredili.

Namesto:

Vse že spava,
samo mesec sveti,
tja na okno k tožnemu dekletu,
in jo sprašuje, zakaj da še ne spi,
zakaj tak grenke solze briše si...

smo jo spremenili v:

Vse že spava,
samo mesec sveti,

tja na okno k veselemu dekletu
in jo sprašuje, zakaj da še ne spi
zato, ker Anja rojstni dan slavi.

Ko smo odpeli, smo ji, kot se spodobi, vsi po vrsti z menoj na čelu voščili. Razpoloženje se mi je iz prej tesnobnega zdaj spremenilo v prav zvezdniško veselega. Anja je bila seveda vsa iz sebe. Menda se je od sreče kar jokala. Po dobro opravljenem delu smo se vrnili v razred in končali uro. Vse potrebno smo pospravili in se odpravili na kosilo.

Ta dan se mi je vtisnil v lep spomin. Mislim, da bo tam vztrajal še dolgo, če ne kar za vedno.

Matija Bregar, 3. letnik

SCENARIJ INTERVJUJA NA TEMO »VODA«

O vodi in njenih pozitivnih lastnostih je bilo že veliko napisanega. Vemo, da brez vode ni življenja. Vsa živa bitja potrebujejo vodo za preživetje.

Glasovno ozadje žuborenje potoka.

Zdravniki pravijo, da je vsaj 10 razlogov, zakaj bi pili vodo:

1. Ker je najlažje dostopna, najcenejša in jo imamo skoraj vsi vedno pri roki.
2. Ker zares odžejja. Čaj, kava in druge umetne pijače povzročajo še večjo žejo.
3. Ker zagotavlja dobro hidracijo organizma in s tem dobro počutje.
4. Ker postane z rednim pitjem vode mehanizem žeje v telesu učinkovitejši.
5. Ker redno pitje vode poveča našo zbranost, odpornost proti boleznim.
6. Ker pripomore k boljši psihični in telesni kondiciji.
7. Ker deluje proti stresu in ker zaradi njenih učinkov boljše spimo.
8. Ker pripomore k dobremu videzu, tudi lepši koži.

9. Ker pozitivno vpliva na zobe in ustno votlino.

10. Ker ne redi.

V zadnjem času je pitje vode - in s tem dober izgled - pravi modni trend. Tega se že marsikdo zaveda.

Voda je brez okusa, brez barve, brez vonja, voda je življenje. Za marsikoga od nas so jezera, morja, reke, slapovi, dež, sneg in vodne kapljice nekaj najlepšega v naravi.

Kako pa vodo občutijo slepi, to je bilo vprašanje, ki me je kot novinarko zanimalo.

V ta namen sem poiskala eno slepo osebo, in ji zastavila nekaj vprašanj.

Novinarka: »Pozdravljena. Ti si slepa že od rojstva, a ne? Kaj zate predstavlja voda?«

Slepa oseba: »Pozdravljena. Ja, slepa sem že od rojstva, zato imam razvita druga čutila kot tisti, ki vidite. Slepi imamo zelo izostren tip. Jaz vodo veliko uporabljam. Ker ne vidim, težko ocenjujem, če je nekaj umazano ali ne. Zato si velikokrat na dan umijem roke. Pa ne zato, da česa ne bi želela prijeti, ampak sem bolj sigurna, če si večkrat umijem roke. Moje roke so moje oči, zato z njimi otipavam, da si lahko predstavljam, kako naj bi nekaj izgledalo. Zame predstavlja voda prav vse. Vem, da brez nje ne moremo živeti.«

Novinarka: »Kako občutiš dež in sneg?«

Glasovno ozadje dež.

Slepa oseba: »Dež je zame nekaj izjemnega, saj ga lahko slišim in občutim. V dežju sem se že sprehajala in sem bila po tem vsa mokra. Težko pa si predstavljam, kako dež nastane. Vem, da voda v vesolju kroži, a vseeno je zame dež nekaj zanimivega. Še večja uganka je zame sneg. Snega ne slišim, samo občutim ga potem, ko ga otipam. Ko primem mrzlo kepo snega, me močno zebe v prste. Najbolj zanimivo pa mi je, ko jo zalučam stran. Tako lahko začutim razdaljo, kam sem kepo

vrgla. Čeprav ne vidim, kam sem jo vrgla, pa lahko razdaljo ocenim. Slepi imamo najbolj aktiven sluh in tip.«

Novinarka: »Ali si mogoče kdaj delala kakšen poizkus z vodo?«

Slepa oseba: »Ja, seveda, saj me marsikaj zanima. Ko sem delala poizkus z vodo, me je zanimalo, kako nastane led. Plastenko sem napolnila z vodo in jo dala v zamrzovalnik. Zjutraj sem začutila, da je plastenka mrzla in trda. Bila sem presenečena, kaj vse lahko delamo z vodo. V osnovni šoli smo na primer morali narediti poizkus z ledom, da bi videli, kako izhlapeva voda. Doma sem dala v posodico kocko ledu. Ko sem čez nekaj časa pogledala v skodelico, sem začutila samo še nekaj kapljic vode, čez nekaj časa pa sem otipala samo še prazno skodelico. Dojela sem, da je iz kocke ledu nastala voda in nato izhlapela v zrak. Zame so to izjemne izkušnje z vodo, iz katerih sem se veliko naučila.«

Novinarka: »Vem, da greš zelo rada na morje, zato me zanima, kako ti občutiš lepoto morja in sonca?«

Glasovno ozadje valovi, ki butajo ob obalo in glasovi galebov, ki navsezgodaj zjutraj letijo nad obalo.

Slepa oseba: »Vsi mi pravijo, da imajo radi morje. Tudi jaz ga imam zelo rada. Všeč mi je, ko se peljem proti morju in ko je morje že zelo blizu, začutim vonj morja v zraku. Všeč mi je, ko slišim valovanje morja, ko slišim galebe in ropot jadrnice. Vem, da je morje neskončno in ga ne morem preplavati. Zelo rada plavam . Plavanje mi da ogromno energije. Lahko občutim slan okus morja, lahko začutim ali je toplo ali hladno. Prav uživam, ko stopam po pesku in me kar naenkrat preseneti morje, ko ga začutim z nogami. Tudi sonce imam zelo rada, čeprav mi ni všeč, če je premočno, kajti slepi smo zelo občutljivi, če je sonce prevroče in če preveč sije v moje oči. Če mi tako močno sveti, se moram umakniti v senco, če ne, me začne boleti glava. Lepo pa mi je, če sije nežno in ne prevroče. Tako lepo in zanimivo mi je, ko lahko začutim, v kateri smeri sije. Na soncu občutim večjo potrebo po vodi. Veliko bolj sem žejna in ko spijem kozarec

sveže hladne vode, je to kot balzam za moje telo. V trenutku me osveži in takoj se počutim bolje.«

Novinarka: »Kako ti občutiš onesnaženje vode?«

Glasovno ozadje veter v gozdu, ki piha in maje veje dreves.

Slepa oseba: »Večkrat grem s starši ven iz mesta, da se naužijem svežega zraka. Včasih se ustavimo na kakšni kmetiji in tam nas običajno vedno pogostijo. Ko me vprašajo, kaj želim popiti, je vedno moj odgovor: »Samo vodo, prosim«. Ko spijem vodo, ki ne priteka iz običajnega vodovoda kot na primer doma, začutim, da ima voda popolnoma drugačen okus. Veliko boljša je. Z veseljem jo spijem, saj vem, da ni nič onesnažena. Ljudje se vse premalo zavedamo, kako pomembna je kvalitetna voda za naše življenje. Zato sem prav žalostna, ko slišim, da je voda vedno bolj onesnažena, da pitne vode primanjkuje, da voda iz pipe ni dovolj kvalitetna. Prav želim si, da bi ljudje dojeli, sploh tisti, ki vidite, da je voda naše življenje in da je treba nanjo paziti. Vi lahko vidite vso lepoto na tem svetu, ki je nastala s pomočjo vode, zato ne razumem, da se z vodo ne dela drugače, da se ne pazi na ta zaklad, ki ga predstavlja voda na tem svetu.«

Novinarka: »Zelo lepo razmišljaš in zelo realistično. Kaj bi za zaključek še dodala, da bi ljudje začeli vodo bolj spoštovati?«

Slepa oseba: »Cenite življenje in cenite vid, ki ga imate. Z njim vam je dano, da lahko uživate ob vseh lepotah narave, da lahko vidite čudovit slap, ki se spušča v dolino, da lahko vidite turkizno barvo morja, da lahko občudujete lepoto zasnežene narave. Mi slepi si želimo, da bi vso to lepoto lahko videli. Čeprav ne vidim, vodo nadvse spoštujem in cenim. Zame je voda življenje, zame je voda vse. Vsak dan na tešče popijte kozarec vode in se zraven zavedajte, kako dragocena in zdrava je voda. In svet bo lepši.«

Novinarka: »Hvala ti za tvoje poučno razmišljanje. Zelo sem vesela, da sem s teboj lahko delila tako zanimive misli.«

Slepa oseba: »Hvala tudi vam. Tudi mene veseli, da sem lahko povedala svoje mnenje. Upam, da bo kaj pomagalo, da bi ljudje začeli o vodi razmišljati kot o dragocenem darilu narave.«

Anja Pustak, 1. letnik

Intervju je nastal v sklopu natečaja RTV Slovenije »Misli z vodo« in je bil nagrajen.

Klavdija Macarol, 4.b

POROČILO O KULTURNEM DNEVU

Po zaključku projektne tedna smo imeli v petek, 11.11. 2011, še kulturni dan. Organiziran je bil za osnovno in srednjo šolo. Ob 8.00. do 8.30. ure smo v razredih najprej dobili navodila o kulturnem dnevu, potem pa smo se ob 8.30. odpravili v Cankarjev dom, kjer smo si ob 9.00. ogledali gledališko predstavo Igralec. Igralci so nam želeli predstaviti poklic igralca skozi zgodovino. Lahko rečem, da so to opravili odlično! Mogoče res nisem takoj razumela bistva, ko pa sem predstavo nekaj časa spremljala, pa sem prišla do zaključka in bila sem zelo zadovoljna. Najbolj zanimivo je bilo to, da so predstavo predstavili na humorističen način. To je bilo meni osebno najbolj všeč. Po končani predstavi je sledil tudi pogovor z enim izmed treh igralcev. Ogromno nam je povedal o zgodovini gledališča. Mislim, da smo se iz te predstave lahko tudi nekaj naučili. Po pogovoru nam je delavec iz Cankarjevega doma predstavil to hišo umetnosti in kulture. Bilo je zelo zanimivo. Ogledali smo si tudi Gallusovo dvorano. Ta je resnično ogromna! Nekaj minut smo poslušali vaje, ki jih je izvajal orkester. Po ogledu smo se zahvalili in odšli nazaj v Zavod. Ko smo prišli, je bil na voljo tudi ogled predstave, ki smo jo igrali tudi nekateri učenci Zavoda. Projekt se je imenoval Pustimo knjigi dihati.

Kulturni dan je bil res odličen!

Mislim, da smo vsi uživali, zato se veselimo že novega.

Anja Pustak, 1. letnik

POROČILO O NARAVOSLOVNEM DAN

V četrtek, 22. 12. 2011, smo imeli dijaki prvega letnika naravoslovni dan, ki smo si ga s pomočjo učiteljice Damijane pripravili sami. Z največjim veseljem lahko povem, da smo ta dan komaj čakali, saj smo bili željni novih izkušenj in dogodivščin, ki so nas čakale. Najprej smo si približno ob 7.30. pripravili zelo okusen zajtrk in sicer zdrob z nutelo. Še prej je Januz poskrbel, da je v naši kuhinji omamno dišalo po jutranji kavici. To je učiteljico spravilo v dobro voljo in zanimive dogodivščine so se nam začele dogajati. Lahko rečem, da smo imeli med pripravo zdroba že vsi polna usta sline, saj smo ta zajtrk res komaj čakali. Ko je bilo vse nared, smo lepo sproščeno pojedli. Po obilnem zajtrku smo vse lepo pospravili. Alem je prevzel vlogo pomivalca posode. Gordana je brisala posodo z rokami, s komolcem pa je razbijala. Učiteljica je rekla, da je bila to nesreča v starem letu, ki pomeni srečo v novem letu.

Po pogovoru smo odšli v biološki kabinet, ki ga imamo pri nas v Zavodu. Ogledali smo si naš muzej z naslovom »Ko živali onemijo, roke spregovorijo«. Tam smo si ogledali različne vrste živali. Po tem čudovitem ogledu smo se odpravili še v Prirodoslovni muzej Ljubljana. Tam smo se najprej z gospo Stašo Tome, avtorico stripa o Leonori, dogovorili, da bomo strip priredili tudi v brajico. Avtorica je bila zelo vesela, kot seveda tudi mi. Zdaj pa čakamo na potrditev še od ostalih dveh avtorjev. Po pogovoru pa smo začeli še z drugim delom naših pustolovščin. V muzeju smo dobili možnost, da vsako predstavitev postaje tudi poslušamo. V tem dnevu smo imeli res idealno priložnost, da si stvari ogledamo in pretipamo podolgem in počez. Tako smo poslušali in spoznali zgodovino Zemlje, nekaj o morskih ribah, o sladkovodnih ribah, pticah, kitih, polžih, kačah in tudi o zgodovini tega muzeja. Čisto na koncu pa je sledila še kratka predstavitev Leonore.

Potem smo se zahvalili in odšli nazaj v Zavod.

Res je bilo enkratno in resnično nepozabno!

V tem dnevu smo si nabrali ogromno novih izkušenj, doživeli ogromno lepih dogodivščin in verjamemo, da nam bo ta dan ostal v lepem spominu.

Prav posebna pohvala pa gre učiteljici Damijani Dušak za odlično vodenje današnjega dne. Z največjim veseljem pa se lahko pohvalimo tudi mi, saj smo poskrbeli za odlično organizacijo in vzdušje in si pripravili enkratni dan, ki ga ne bomo nikoli pozabili.

Upam, da kakšen podoben dan še kdaj ponovimo morda kje drugje!

Anja Pustak, 1. letnik

(strip je že prilagojen in dosegljiv v knjižnici op.ur.)

NARAVOSLOVNI DAN 15.2.2012

Učenci in učiteljice 2. in 4. b razreda, oddelka vzgoje in izobraževanja ter vrtčevski otroci smo se odločili, da bo naravoslovni dan nekaj posebnega. Učiteljice smo učence združile v en razred in kljub njihovi različni starosti dan in dogajanje prilagodile tako, da smo se imeli vsi lepo in prijetno.

V prvem delu smo spoznali zgodbo o treh mucah, ki so imele nesrečen dan, saj se je ena zaletela v drevo, drugi je v oko padel storž, tretja pa je stopila na ježa. Muce so tako potrebovale prvo pomoč, mi pa smo se iz kratke zgodbe naučili, kako si lahko med seboj pomagamo. Sledilo je delo v namišljeni ambulanti in prepolni čakalnici. S povoji smo povijali poškodovane roke, noge, glave... Velikokrat se zgodi, da nas boli kakšen prst, predvsem tisti del ob nohtih, zato smo najprej brizgo napolnili z vodo in ranico ob nohtu sprali, nato prekrili z gazo in zalepili z mikroporjem. Včasih pa nas kaj boli kar tako, takrat je dobro, če boleče mesto namažemo s prijetno dišečo kremo in dobro zmasiramo.

V drugem delu pa smo svoje misli namenili poskusom. Najprej smo se lotili svečke v kozarčku. Ugotovili smo, da pri odprtem kozarcu toplo gori, ko pa kozarec pokrijemo, svečka ugasne. Učiteljice so razložile, da zmanjka kisika, zraka. Sami smo to poskusili tako, da smo dihali v vrečko. Zabavno, kako se vrečka napihuje, a kar na lepem je bilo dihanje zelo težko. Naučili smo se, da moramo prostore pogosto zračiti, da lažje dihamo, ter da možgani boljše razmišljajo.

Zabavni so bili čarobni baloni. Nekoliko težje jih je bilo napihni, a so učiteljice rade pomagale. Nato pa smo balon le malo podrgnili po puloverju in kar na lepem so lasje na naših glavah stali pokonci. Kakšen čuden občutek. Pa ne le to, tudi papirčke balon pobira po tleh. Papirčki so kar poplesavali k balonu.

Nekoliko več časa in potrpežljivosti pa je bilo potrebnega pri naslednjem poskusu. Kvas smo morali nadrobiti in stresti v plastenko. Ta majhna luknja zahteva veliko spretnosti od nas. Zraven smo dodali še nekaj sladkorja, ter dolili nekaj tople vode. Namesto pokrovčka smo plastenko zaprli z balonom. In

kar na lepem so se baloni napihnili. Za to je kriv kvas, ki tudi kruhu omogoči, da se tako lepo napihne, vzhaja.

Pa še za en poskus je ostalo časa, imenovali smo ga raketa. Pri tem je bila naša naloga ta, da pozorno poslušamo, kdaj bo raketa vzletela. Učiteljica Lucija je v raketo dala šumečo tableto, nekaj vode in raketo zaprla kot posodo s pokrovom. Raketo smo postavili na mizo, nato pa v pričakovanju čisto v tišini obsedeli. Nato pa je naredilo POK in raketa je vzletela.

Sodelovali smo:

Enja in Mark ter Bojan iz vrtca, Tim Krebs iz 2.b, Nejc Planjšek in Klavdija Macarol iz 4. b ter Nejc Zakovšek, David Praznik, Anja Vovk iz OVI programa

in mentorji: Sabina Klemenčič, Tadeja Sitar, Lucija Maršič, Jera Svetek in Tjaša Pečnik.

Milena Mitrović

NARAVOSLOVNI DAN - PRVA POMOČ

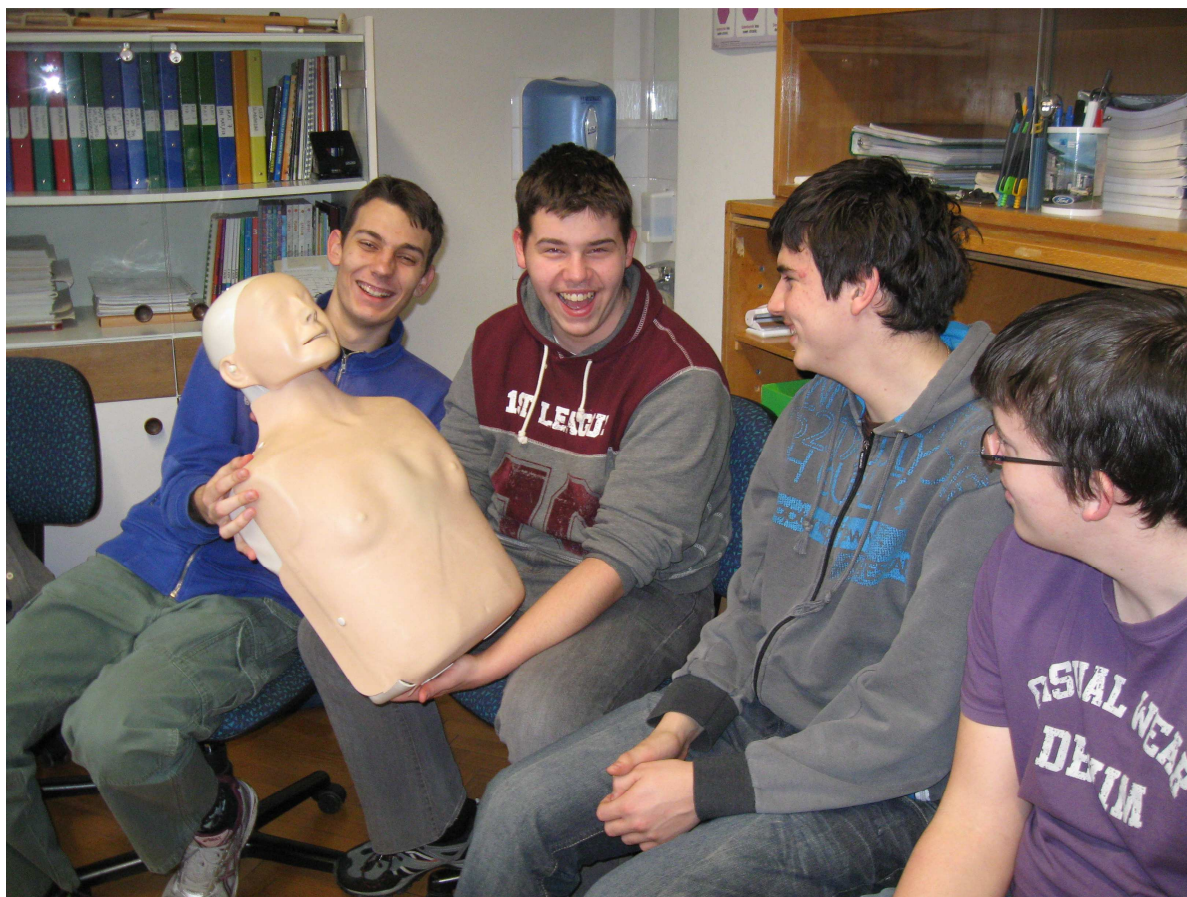
Vsi vemo, da je znanje prve pomoči zelo priporočljivo. Tega smo se zavedali tudi učenci in dijaki Zavoda za slepo in slabovidno mladino, zato je bil prvi del naravoslovnega dne kot nalašč za izobraževanje. K nam je prišla prostovoljka iz Rdečega križa Slovenije, gospa Ana Skumavec. Na začetku je učiteljica Damijana povedala nekaj besed, potem pa se nam je predstavila gospa Ana, ki je tudi naredila lep uvod, potem pa smo začeli. Gospa Ana nam je najprej povedala telefonsko številko, kamor lahko pokličemo, če opazimo katerokoli nesrečo, potem nam je pokazala, kako človeka oživljamo, kako mu damo umetno dihanje, kaj naredimo, če ugotovimo, da ima oseba odprto rano, pokazala in predstavila nam je aparat za oživljanje. Pokazala pa nam je tudi torbico, v kateri je bilo vse

potrebno za prvo pomoč. Meni je bilo najbolj všeč to, da smo pri vsaki stvari lahko sodelovali. Iz tega smo se ogromno naučili in tudi ugotovili, da je pri tem potrebna tudi moč, ki je priporočljiva predvsem pri oživljanju. Na lutki Ančki smo to lahko tudi preizkusili. Bilo nam je zelo zanimivo in tudi zabavno (še posebej fantom).

Gospa Ana nam je vse skupaj odlično predstavila in razložila. Zelo lepo se mi je zdelo, da je na pomoč priskočila prav vsakemu, ki je karkoli potreboval.

Na koncu predstavitve smo se gospe Ani lepo zahvalili in učiteljica Damijana ji je izročila nekaj darilc, ki smo jih pripravili učenci Zavoda. Gospa Ana je bila zelo vesela.

Zdaj pa znamo že kar veliko, kar se tiče prve pomoči in tako bomo lažje pomagali drugim.

Ta predstavitev gospe Ane nam bo res ostala v lepem spominu, saj se zavedamo, da tudi mi slepi in slabovidni lahko pomagamo drugim.

Bilo mi je lepo. Najbolj sem pa bil vesel, ko je učiteljica povedala, da sem v darilno vrečko tudi jaz nekaj prispeval. Sam sem naredil škatlico in belo lilijo za Ano. Se mi je zdelo, da je bila vesela. Bila je fantastična.

Uspelo mi je, saj sem učiteljico in sošolce in predavatelje presenetila s piškoti, ki sem jih sama pripravila. To sem naredila, ker sem imela dovolj prostega časa in zelo rada

kuham in pečem sladkarije. Všeč pa mi je tudi to, da presenetim ali obdarim bližnje, znance, sošolce ali pa zgolj mimoidoče.

Pomagajmo drugim, saj nikoli ne vemo, kdaj se bomo v tej situaciji znašli prav mi!

Vse dobro, kar bomo za druge storili, se nam bo povrnilo z dobrim.

Učenci in dijaki Zavoda za slepo in slabovidno mladino,
Ljubljana

OBISK FAKULTETE ZA KEMIJO IN KEMIJSKO TEHNOLOGIJO

V drugem delu naravoslovnega dne smo se osnovnošolci in dijaki 1. letnika ADM odpravili na raziskovanje novih pustolovščin. Naša ogromna želja je bila, da bi šli na fakulteto za kemijo in kemijsko tehnologijo. In res: naša želja se je uresničila. Na Fakulteto za kemijo smo odšli z velikim veseljem in zanimanjem. Ko smo prišli, nas je gospod Leban lepo pozdravil, potem pa je učiteljica Damijana spregovorila še nekaj besed. Po uvodnem delu pa se je vse skupaj zares začelo. Gospod Leban je začel s poskusi. Pri poskusih mu je pomagal njegov asistent Aleš. Najprej je začel poskus z vrečko, ki jo je zložil v obliko trikotnika, potem nadaljeval z majico in z njo predstavil najkrajši način zlaganja, po tem poskusu se je lotil poskusa z oljem, s sodobikarbono, z zamaškom, steklenico in meglo, s toplo vodo in žico ter poskus s suhim ledom. Vse poskuse nam je zelo lepo in podrobno predstavil in razložil. Zelo nam je bilo všeč, ker nam je vsako stvar, ki je bila možna, pokazal od blizu ali pa smo jo lahko otipali. Tudi vohali smo. Gospod Leban nam je kemijo in vse poskuse predstavil na zelo preprost, enostaven in sproščen način. Medtem, ko je on izvedel poskus, smo se mi poskusu nasmejali, se čudili, mašili ušesa, spraševali, ...

Najbolj mi je v spominu ostala hudomušna pesmica, ki je govorila o žveplovi kislini. Prebral nam jo je kar kmalu na začetku predavanja.

Najbolj sem bil vesel, ker je učiteljica dala profesorju portret Luisa Pasteurja, ki sem ga sam narisal.

Najboljši oz. najbolj zanimiv poskus se mi je zdel poskus z zobno pasto za slone.

Poskus, ki je poimenovan »indijanski ali kitajski čaj« tudi ni bil zanemarljiv.

Uspelo mi je, saj sem učiteljico in sošolce in predavatelje presenetila s piškoti, ki sem jih sama pripravila. To sem naredila, ker sem imela dovolj prostega časa in ker zelo rada kuham in pečem sladkarije. Všeč pa mi je tudi to, da presenetim ali obdarim bližnje, znance, sošolce ali pa zgolj mimoidoče.

Bilo mi je lepo. Najbolj sem pa bil vesel, ko je učiteljica povedala, da sem v darilno vrečko tudi jaz nekaj prispeval. Sam sem naredil škatlico in belo lilijo. Se mi je zdelo, da je bil gospod Vane vesel. Bil je fantastičen.

Po koncu zanimivih kemijskih dogodivščin smo se gospodu Lebanu lepo zahvalili in učiteljica Damijana mu je izročila nekaj daril, ki smo jih izdelali učenci Zavoda.

Gospod Leban je bil zelo vesel našega obiska, mi pa smo bili veseli njega, saj nam je vse prikazal enkratno.

Asistent je bil zelo hiter, spreten in korajžen. Nosil je zaščitna očala in haljo.

Na koncu smo se še skupaj fotografirali. Potem smo se lepo poslovili ter zahvalili in se s prijetnimi vtisi odpravili nazaj v Zavod za slepo in slabovidno mladino.

Verjamemo, da nam bo ta dan ostal v lepem spominu, saj smo doživeli veliko prijetnih in sproščenih dogodivščin.

Dijaki 1. letnika

DELAVNICE S ŠTUDENTKAMI

V torek, 6. 3. 2012, smo imeli učenci in nekateri dijaki Zavoda za slepo in slabovidno mladino v popoldanskem času delavnice s študentkami pedagoške fakultete Ljubljana. Študentke so nam z učiteljico Damijano pripravile delavnice vsakodnevnih opravil slepih. Preizkušali smo vse mogoče: zlagati majice, hlače, puloverje, nogavice, vrečko, zapeti gumbe, zadrgo, kuhati kavo, učili smo se prepoznavanje denarja, zavezovanja vezalk na čevljih. Ob vsaki delavnici smo se zelo zabavali, saj je bilo vse skupaj zelo sproščeno. Najbolj zanimivo mi je bilo, ko sem preizkusila ženske čevlje z zelo visoko peto. Bil je zelo zanimiv občutek. Mislim, da s takimi čevlji ne bi prišla daleč. Po koncu delavnic nam je naše zabavno dogajanje popestril še Benjamin z igranjem na harmoniko. V okviru delavnic smo na koncu izkoristili še nekaj minut za Benjaminov rojstni dan. Z njim smo zapeli priredbo skladbe V dolini tihi. Pripravili smo jo za prihajajoči naravoslovni dan. Potem pa nam je Benjamin zaigral še Sankaško polko, ki jo je zaigral tudi v petkovi oddaji Na zdravje. Čisto na koncu pa smo z njim zapeli še originalno verzijo skladbe V dolini tihi.

Bilo je nepozabno. Mislim, da smo se v teh uricah kar razživeli in se popolnoma sprostili. Dogovorili smo se tudi že za naslednjo delavnico, ki bo v torek.

Komaj že čakam naslednjo delavnico, ki bo namenjena tudi plesu!

Anja Pustak, 1. letnik

POT SKOZI SKULPTURO

Pri likovni uri sva 26. 4. 2012 z učiteljico Nino odšla na obisk

Mestne galerije. Šla sva na ogled kipov.

Ogledal sem si kar nekaj 3d kipov. Nekaj jih bom tudi opisal.

Prvi:

Sam sem ga poimenoval ledena pošast - zaradi tega, ker je bil čisto mrzel. Narejen je bil iz neke kovine ali keramike, znotraj pa je imel speljano cev, ki je bila klimatizirana. Zato je bilo tako hladno. Na vsake toliko časa je tudi iz njega kapljalo. Je dokaj velik kip, večji kot jaz. Na zunanji strani ima tudi izbokline. Stoji na štirih nogah.

Drugi kip:

Izgledalo je, kot da so bobni. Bile so palčke, povezane z nekimi lonci. Potem si pritisnil na nek gumb in avtomatično so kar

same od sebe palčke pričele tolčiti ob tiste lonce (kot bobni se je slišalo). Ko je minilo nekaj časa, se je ustavilo.

Vsi kipi so mi bili všeč, ker so narejeni moderno in v 3d obliki. Prijazna vodička mi je vse lepo razložila in pokazala. Lepo sem se ji zahvalil za obisk in razlago. Zelo lepo mi je opisala kipe. Upam, da bo kdaj še kaj dobrega v muzeju in bodo še bolj moderni kipi.

Miha Srebrnjak, 9. a

KULTURNI DAN

V petek, 18. 5. 2012, smo imeli kulturni dan. V Mestnem muzeju v Ljubljani smo si ogledali dve razstavi. Po razstavi Več glav več ve sta nas vodila Miha in Nina. Najbolj nam je bil všeč kralj Peter, ki smo ga lahko tudi poslušali. Iz gline smo kipu naredili uhan.

Na razstavi žuželk je bila temnica, kjer so se oglašale različne živali.

Klavdija Macarol, Nejc Planjšek in Tim Krebs, 2. in 4. b

18. 5. 2012 smo skupaj s šolo odšli v Mestni muzej. Ogledali smo si razstavo Več glav več ve in razstavo o žuželkah. Meni je bila bolj všeč prva. Meni je bil najbolj všeč upodobljeni kipar, ki dela kipi. Druga stvar je bil kip glave princa Petra. Razstava o žuželkah je bila manjša in manj zanimiva. Bolj bi mi bila zanimiva kakšna razstava o vitezih. Vsekakor bi bile boljše bolj tipne slike pri drugi razstavi.

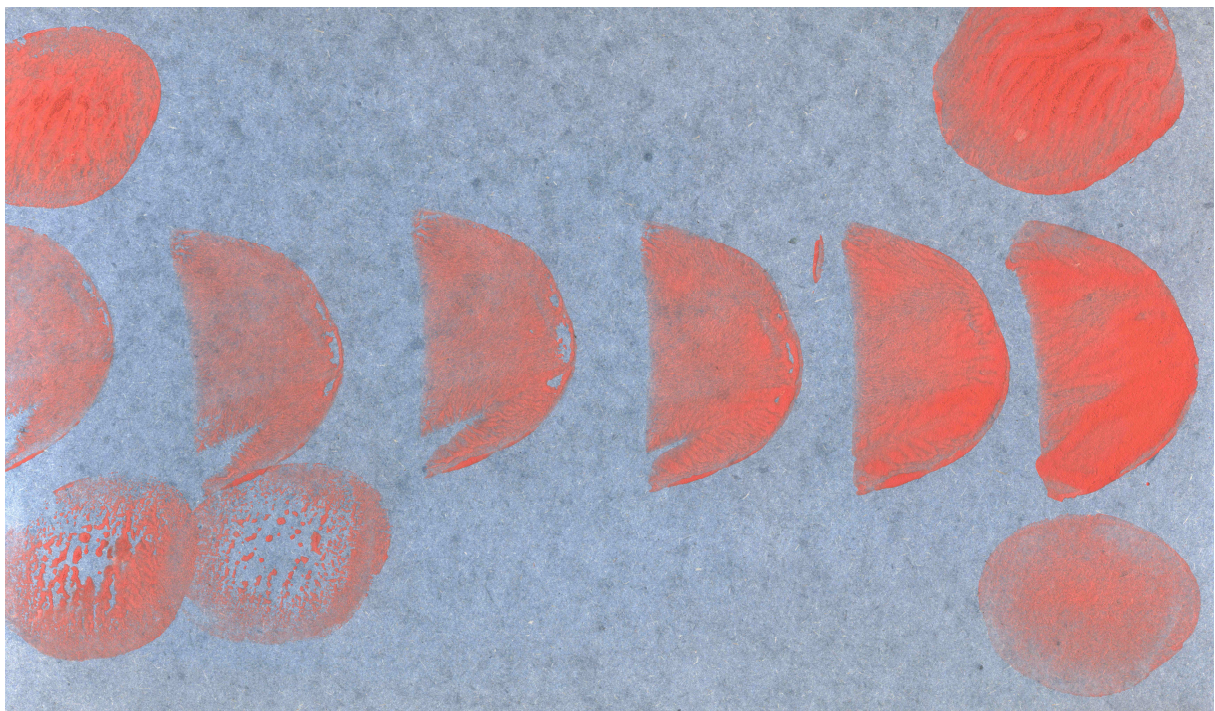
Maja Košir Habjan, 4. a

Najbolj mi je bilo vseč oblikovanje kipa. Pri žuželkah bi lahko namesto modelov dali žive.

Mitja Kocjančič, 7.a

Najbolj so mi bili vseč kipi, žuželke in glasovi, ki smo jim lahko prisluhnili. Še posebno so nam bili vseč marmornati kipi. Vodiči so bili zelo prijazni.

Učenci 7./8.b

Nejc Planjšek, 4.b

Naslednje pesmi so nastale pod mentorstvom Damijane Dušak. Izven konkurence so sodelovali na nagradnem natečaju Adriatica Slovenice »NAPIŠI PESEM O ČISTEM MORJU«.

PESEM O ČISTEM MORJU

Čisto morje je zame,
njegov vonj me vedno prevzame,
da mi veliko energije in moči,
na morju jaz sem vedno brez skrbi.

Ko se s svežo vodo osvežim,
v hipu se sprostim,
najbolj pa razžalosti me to,
ker morja moje oči ne vidijo.

Ob morju rada jaz sedim,
razmišljam in potihem si želim,
moja največja želja bi bila,
da bi bila uslišana,
da bi videla ves ta svet,
vso to modrino širnega morja,
v morju, kako plava ribica.

Jaz pa ob morju še vedno lahko sedim,
razmišljam in potihem v sebi si želim,
da vonja po morju nihče mi ne more vzeti,
ne pozimi in ne poleti.

Anja Pustak, 1. letnik

ČISTO MORJE

Kako bi bilo lepo,
ko naše morje bi bilo čisto in lepo.
A za čisto morje se je treba potruditi
in veliko narediti.

Naši politiki naj bi se potrudili
in kaj v to smer postorili,
ne pa samo na mehkih stolih sedeli
in drugim ukazovali.

O, kako bi bilo lepo,
če naše morje čisto bi bilo!
Vsi skupaj bi uživali
in se skupaj veselili.

Januz Nishori, 1. letnik

Gregor Frumen, 8.b

PESEM O ČISTEM MORJU

Čisto morje je sedaj umazano. Umazanije se nam odpravljati ne da, vendar v morju bi se kopali, kolikor se le da.

In ko prihajajo vroči poletni dnevi, prihajajo z njimi po morju tudi smeti. Smeti pa se ne da odstraniti kar tako, saj smo leni in ostalo bo tako. Smeti bodo plavale in nam družbo v umazanem morju delale.

Vsi bi v morju uživali in se imeli lepo, vendar morje ne želi, da bi v njem bile smeti, saj želi biti čisto. Vendar je sedaj vprašanje, ali bo to kdaj doživelo, da bi bilo čisto.

Mi pa se vedno sprašujemo, zakaj so poplave in ostale naravne nesreče. Morje pa odgovori, da pa res nimamo sreče, saj nas vedno opozarja na nesreče, zato pa čim prej počistimo za seboj in bomo imeli morje lepše.

Vsi morje onesnažujemo, le malokdo ga čisti. Morje bi lahko bilo kot steklo, videli bi do konca, lepo bi se svetilo. Vendar mi raje gledamo, kako je onesnaženo in kako plujejo smeti.

Če že voda počisti vse za nami, dajmo še mi morje in vsi bi bili srečni, še najbolj pa živali v morju, saj bi njihov dom bil čist kakor nekdanj.

Alem Mešinovič, 1. letnik

PESEM O ČISTEM MORJU

Čisto morje dar narave je,
čisto morje mi pomeni vse,
v morju so valovi, ki šumijo,
moje misli hitro odhitijo.

Čisto morje dar narave je,
čisto morje mi pomeni vse,
ko me morska voda osveži,
takoj postanem brez skrbi.

Gordana Grujić, 1. letnik

Anja Vovk

PESEM O MORJU

Morje valovito,
ti si v modro barvo skrito.
Morje valovito,
kje si ti skrito?

Morje čisto,
morje slano,
ti si slabo zavarovano.

Morje, ti si kakor biser,
po tebi se prehitro vozi gliser.

Morje, ti si globoko.
Morje, ti si široko.
Morje, podaj mi roko.

Filip Jagodič, 7. b, Laura Horvat, 8.b, Gregor Frumen, 8.b, Uroš
Murko, 9.b

PESEM O ČISTEM MORJU

Davno nazaj je morje oddajalo zlat odsev nazaj.
Davno nazaj so ribe plavale po morju nazaj.
Čist odsev morja se vidi,
zlato pesem v njem se sliši.
Gledam ga noč in dan,
da ta odsev mi ne bo pobegnil stran.
Vidi ga lahko cel svet,
da je čist, a ne bled.
Čisto morje je prišlo,

a bog ve, kdaj bo spet odšlo.
Ko je človek prišel na svet,
s svojimi navadami je odpeljal zlat svet.
Morje ni več čisto zdaj,
kdo obrnil bo čas nazaj?
Mogoče bo komu uspelo,
da morje bo lahko spet zažarelo.
Da bodo ribe lahko spet normalno zaživele
in veselo plavale do tebe.
Le kam gre ta svet,
pogorel bo naš planet.
Morje bo izginilo,
človeka v njem bo pogubilo.

Miha Srebrnjak, 9. a

PESEM O ČISTEM MORJU

Čisto morje je brez packarije,
brez svinjarije in brez umazanije.
Čisto morje je brez klorofila,
brez urina in brez iztrebkov.
Čisto morje je brez mrhovine,
brez smrdečije in brez kemije.
Čisto morje je brez odpadkov,
brez popadkov in brez copatkov.

Mitja Kocjančič, 7. a

PESEM O MORJU

Ko skočiš v morje,
se duša umiri
in telo se čisto ti sprosti.

Ko plavaš,
skrbi grejo stran.
Misliš si, da nikoli več
ne boš sam.

Sonce je že zašlo,
vsi so šli,
razen tisti,
ki punco še iščejo si.

Elvis Hodžič, 6.a

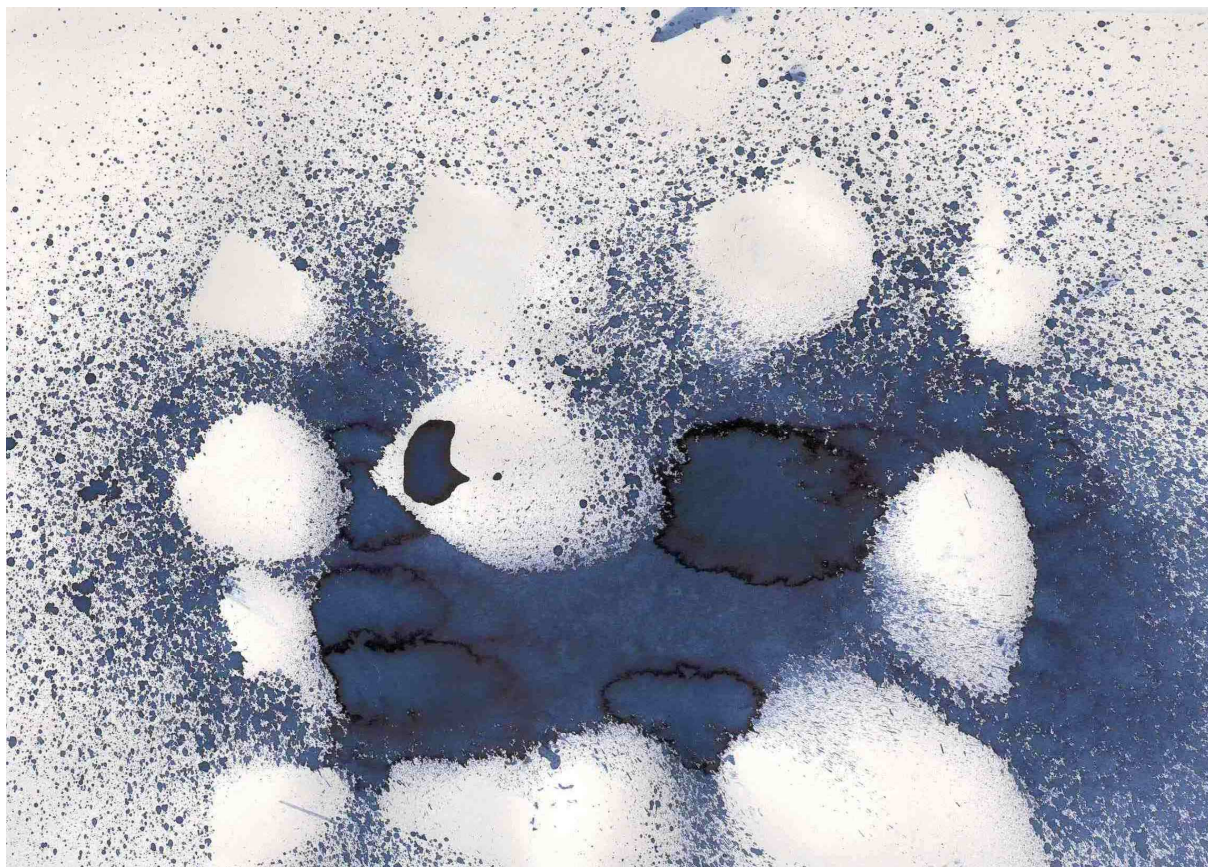
PESEM O MORJU - PLAŽA

Na morje smo šli,
kopali smo se in veselili,
zvečer pa vsi zmatrani
v postelje smo skočili.

Zjutraj smo se zbudili
in se veselili,
da na plažo bomo šli.
Na plaži smo se kopali
in se veselili,
da na plaži lepo vreme je.

Mame so se sončile,
da lepše bi bile.
Otroci so se kopali,
da postavijo lepšo bi imeli.

Elvis Hodžič, 6. a

Mitja Kocjančič, 7.a

Naša misel

Glasilno učencev in dijakov Zavoda za slepo in slabovidno mladino v Ljubljani

Urednica: Nina Schmidt

Lektorirali: Maja Bračika Pišanc in Tatjana Murn

Mentorji: Damijana Dušak, Maja Bračika Pišanc, Nina Schmidt, Tjaša Pečnik

Likovno delo na naslovnici je naredil Nejc Zakovšek

Fotografije: Nina Schmidt in Damijana Dušak

Likovna oprema in računalniško oblikovanje: Nina Schmidt

Založil, izdal in razmnožil: Zavod za slepo in slabovidno mladino, Langusova ulica 8, 1000 Ljubljana

20 izvodov

Dostopno na internetni strani:

<http://582.gvs.arnes.si/wordpress/solski-casopis/>

Za založbo: Katjuša Koprivnikar, v. d. ravnateljice

Junij 2012